

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP.
MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2. P. EGYES SZÁM 20 F.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. I. emelet.

Mi közöd hozzá?

Kétségtelen, hogy a lelki munka egyik legnagyobb kerékkötője az illetéktelen beavatkozók számlájára könyvelhető el. Mindig könnyebb felelősség nélkül beleavatkozni más dolgába és állandóan irányítani akarni azokat, akik valóban helyt is állanak dolgaikért. Ha azután itt a baj, kivonják magukat azzal, hogy hiszen nem ők a felelősek. Bizonyos az, hogy a leghelyesebben akkor cselekszünk, ha más dolgába nem avatkozunk.

Mikor a fenti kérdést Jézus Péterhez intézte, Jézus világosan megmutatta, hogy mi a mi kötelességünk. Megismerni Isten akaratát és azután azt nem bírálgatni, hanem abba bele-nyugodni. Sok bajt okoz az olyan ember, aki mindig és mindent jobban tud, mint embertársai, mint felettesei vagy maga az Isten. A hívő keresztyén pedig éppen úgy tudná megmutatni a világnak is Istenbe vetett rendületlen bizalmát, hogy megnyugszik Isten akaratában. Aki mindig felebarátját bírálgatja, elgáncsolja, felelőtlenül irányítani akar, az csak a maga személyét tolja fel, de senkinek sem mutatja meg az utat Istenhez. A világ nem lát olyan embereket, akik Istenben biznak. Ez igen megszégyenítő megismerés. De üdvösséges. Ha egyszer megláttuk, hogy hol a hiány, alázatosan ismerjük be azt Isten és ember előtt. Akkor el is indulhatunk az új uton, amelyen nem a magunk erejében bizakodva, fogunk járni, hanem Isten szeretetében és kegyelmében. Ugy találjuk sokszor, hogy éppen mi magunk akadályozzuk meg Istent, hogy Ő nagy dolgot cselekedjen közöttünk és értünk.

Világos az is, hogy Isten eszközei és elgondolásai is igen gyakran mások, mint azt mi elképzeljük. Csakhogy mi ragaszkodunk a magunk elgondolásához és terveihöz és azért nem cselekedünk Isten akaratát. Isten sokszor választ magának más eszközöket, mint azt mi tennők. Ha megtudnánk nyugodni abban a hitben, hogy Isten semmit el nem vét, hogy Ő mindig felhasználja azt, akit Ő akar, akkor mi

magunk is készségesebb eszközökké válnánk és Isten minket is jobban felhasználhatna. Sokszor csodálkozunk azon, hogy Isten semmit sem biz reánk, semmi gyümölcs nem terem raunkálkodásunk nyomán. Pedig igen egyszerű ennek a magyarázata. Mi nem kérdezzük mi az Isten akaratát és ha azt megismertük nem sietünk azt megeselekedni. Ellenkezőleg. Állandóan ostromoljuk Istent a magunk gondolatával és terveivel, állandóan aggodunk, hogy Isten nem helyesen választotta ki eszközeit, hogy Isten túl kis munkát bízott reánk. Mi szeretnénk minél nagyobb munkára vállalkozni és közben elmulasztjuk a mindennapi élet apróságait. Így nem magasztalja életünk Istent, a mi akaratunk nem Isten akaratát.

Végre ébredjünk őshibánk tudatára. Jézus kérdezi: Mi közöd hozzá? Ne avatkozz Isten intézkedési jogába. Iparkodjál a legapróbb, mindennapi történetekben Isten ujját megismerni. Legyünk háládatosak, ha a legkisebb munkára is kiválaszt és felhasznál minket az Üdvözítő. Bizzuk az Urra munkájának irányítását és mi magunk önként alázzuk meg magunkat az Ő parancsnoksága alá.

Hogyan fog ámulni a világ, ha egyszerre itt is, ott is felbukkannak olyan emberek, akik a hétköznapi élet sivárságában is örvendezni tudnak Isten csodálatos cselekedetein. Aki nem állandóan bírálgatnak, zsörtölődnek, hanem hálásak Isten munkája láttán! Mert Isten dolgozik, akkor is, ha te azt nem látod. Akinek van füle, hallja, hogy mit mond a Lélek és akinek van szeme lássa ma is, hogy Isten munkálkodik és nagy dolgok történnek napjainkban is. Csak ne légy kerékkötő, hanem ismerd meg a jó Atya akaratát és cselekedd meg azt háládatos szívvel.

T.

A hívőélet bukásának két oka.

Ezért van tiközletek sok erőllen és beteg és alusznak sokan. Mert ha mi itélnők magunkat, nem itéltetnénk el. (I. Kor. 11/30-31.)

Be kell ismernünk, hogy a hívő életben bizonyos hanyatlás történt. Ez valóság. Lát-

juk és tapasztaljuk, hogy a hívők között is, mily sok az erőtlenség, beteg és mily nagy az alvás. Hányszor hallhatjuk: Oly gyenge vagyok. Mennyi beteg lélekkel találkozunk. Az alvást is ismerjük. Évről-évre hallják az Ur szavát és ígését és mégsem ébrednek. De miért van ez így?

Először azért, mert még megtört és szeretett bűnök vannak a hívő életében. Nem tettek minden bűnt az Ur elé. A bűn az, amely betegséget, erőtlenné tesz, elaltat és távol tart bennünket az Urtól és az Urat tőlünk. Nekem is volt ilyen dédelgetett bűnöm, amely lelkiéletemben poshadást és gyümölestelenséget eredményezett. De láttam, hogy e gyümölestelenséget az a bűn okozza és azért — az Ur kegyelméből — könyörtelenül kidobtam szívemből, amelyben azután megindulhatott az igazi élet.

A bukás másik oka, mely legalább is oly súlyos, mint a fentebb említett, a — bálványozás. Hány hívő vesztette el Krisztust, vagy vesztett Krisztusból, mert nem az Ur Jézus, szeretetének egyedüli, mindent és mindenkit kizáró pontja, „Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is“. Mondja az Ur. Krisztust csak az érheti meg, aki elvesztette életét, meggyülölte magát és szabad mindattól, ami lekötötte szívét és kiszorította az Ur Jézust abból. Azért vesztették el a hívők első buzgóságukat, mert nem csináltak számítást. Nem adták át Jézusnak önmagukat, szüleiket, gyermekeiket, feleségüket, férjüket, ideáljukat, érzelmeiket, földjüket és más kincseteket, ami szívüket köti. A világ, csak azt látja, hogy a megkezdett lelkiépítést nem tudják befejezni. Megálltak. Azt látják, hogy a hívők is vétkeznek, ahogy megtérthez nem illik. Hirtelenkedők, fellebbanók, életük nem mutatja, hogy Krisztushoz hasonlóknak volnának. Látja, hogy anyagiakban elmerültek és akkor joggal eszoföldök és botránkozik. Oh kártvallott lelkek, miért van ez így? Mert nem az élő Isten lakozik egyedül szívünkben és az nem teljesen az Uré. Nem ő a mindenünk, holott Nála nélkül nem élhetünk krisztusi életet. Benne a minden erő forrásában kell lennünk. Ha nincs a vessző a tőkén, nem is teremhet, viszont, ha a vesszőn van, akarata ellenére is terem. Így van velünk is, Krisztus az erő, szabadság, bölcsesség, békesség, öröm, szentség. Ha szívünk minden zugát átadtuk Neki, akkor tulajdonságait magunkévá tettük, mivel ő él bennünk. Pál azért tudott krisztusi életet élni, mert csak Neki adta szívét és Oérette mindent kárnak és szemétnak ítélte. Ezt mondhatta: Krisztus él bennem. De hogy Krisztusnak mindent és mindenkit átadhassunk, először azt kell meglátnunk, hogy ő a legnagyobb érték, kiért érdemes mindent odaadni. Vajjon nem a legnagyobb érték ő, ki értünk kereszten

szenvedett, vérént ontotta bűneinkért és szabadságot szerzett nyomoruságainkból. S Nélküle lelkünk halott. Vajjon nem a legnagyobb érték ő, ki most is fölkinálja kegyelmét és Önmagával megelégit.

Tapasztalatból írom, mindezt, mert ifjú életemet átadtam Neki. Legyen az Övé és legyen azzal, amit akar az ő nevének dicsőségére.

Szuhánszky István
nyiregyházi gyűl. ifj. tagja.

Rád jött a sor

Most, hogy rád jött a sor, zokon veszed. (Jób 4/5.)

Más a gyakorlat és más az elmélet. Valaki elméletben nagyon szépen el tudja mondani pl. egy háznak a felépítését, de gyakorlatilag még egy tenyéryit sem tudna bevakolni. Vagy nagyszerű előadást tudna tartani valamely ipari termék elkészítéséről, de ha eléje teszik az anyagot, mondván. No most készítsd el. — Akkor az illető talán bele sem tudna fogni a munkába, vagy ha mégis neki merészkedne, hát annak bizony silány és szomorú eredménye volna. Így van a keresztyéni életben is. Más az elmélet és más a gyakorlat. De míg a hétköznapi dolgokban egész szépen létezhetnek ilyen elméleti tudósok, környezetünk nem kíván tőlük gyakorlati tudást, addig a keresztyéni életben egyszer elérkezik az az idő, amikor Isten gyermekének le kell vizsgáznia abból, amit idáig talán csak elméletileg hirdetett. Fenti ígék is azt mondja — rád kerül a sor. Így volt Jóbnaál is. Élete hirdette Isten jóságát és kegyelmét. Amint az előző versek említik sokakat oktatót és megfáradt kezeket megerősített. Beszédei a tántorgót fenntartották és a reszkető térdeket is megerősítették. Most azután rá került a sor.

Kedves Lélek. Az Ur szeretetének megismerése után, mi is boldogan beszélünk megmentő kegyelméről. Nagy hévvel és vággyal intünk buzditunk másokat. Talán csodálkozunk, vagy megbotránkozunk és bosszankodunk, ha más lelki életében nem látunk olyan előmenetelt, mind azt mi szeretnénk. Különösen, ha az Ur régebbi gyermekeinél csüggedést és gyengülést látunk, vagy panasz hagyja el ajkunkat, akkor nagy fontoskodva megállapítjuk, hogy azt már mégsem szabadna ennyire elcsüggedni és gyengéd biztatás helyett korholnánk és keressük gyengülésük okát, arra gondolva, hogy valami baj van a lelkiéletükben és ezért nem tudnak az Urban ügy megállani a próbák között, mint azt mi elvárnánk. És nem gondolunk arra, hogy ha mi volnánk abban a helyzetben, talán még úgy sem tudnánk megállani a helyünket, mint az, akít mi oly gyöngének tartunk.

Amint fentebb említettem, egyszer csak

elérkezik a vizsga ideje, amikor abból, amit mi hirdettünk, másoktól kívántunk, vagy amiről mi azt gondoltuk, hogy az a mi életünkben nem fordulhat elő, most nekünk vizsgázni kell és megmutatni, hogy mennyire vagyunk mi erősek, kik másról annyi erőre kívántunk.

Igy le kell vizsgáznunk pl. a béketűrésből. Elvárjuk másoktól és azt hirdetjük másoknak, hogy a nehézségek és megpróbáltatások között nem szabad elveszíteni türelmünket és az Urban való bizalmunkat. Most aztán jön az alkalom, mikor mi kerülünk hasonló nehézségekbe és bajokba. Talán anyagi veszteség ér, testi betegség látogat meg bennünket, életünk valamely szomorú eseménye lesújtana és megszomorítana. A halál kopogtat ajtónkon és talán legkedvesebb földi hozzátartozónkat ragadja el tőlünk. Oh, ezek mindig e levizsgálás alkalmi, amikor ránk kerül a sor, hogy megmutassuk, hogy mennyire vert életünkben gyökeret az, amit mi ajkunkkal hirdettünk.

Sokszor hirdetjük másoknak és figyelmeztetünk lelkeket az alázatosságra, mikor valaki megaláztatás ér. Félrelökik az emberek az emberek, legjobb szándékát félreértik, keményen és durván bánnak vele és emiatt elkeseredne és elcsüggedne, akkor mi nagy szeretettel figyelmeztetjük, hogy ez a megaláztatás utja. Ezen járt az Ur Jézus is és ezen kell nekünk is vele menni, ha dicsőségében részesülni akarunk. A dicsőségben a megaláztatás útján kell menni. Oly szépen tudjuk ezt mondani. De jön a vizsga, amikor nekünk kell a megaláztatás útján járni. Bennünket löknek félre és nem vesznek semmibe. Szeretetünket félreértik és legjobb szándékunkért is rosszal fizetnek. Mellőznek és félreállítanak. Itt a vizsga ideje. Most téged akar az ur levizgáztatni, vagy amint ígék mondja, rád jött a sor. Kedves lélek, milyen kilátásaid vannak e vizsgára nézve. Van reményed, hogy sikerrel kiállod a vizsgát? Vigyázz, nehogy reménységed csalóka szalmaszál legyen, hanem valódi, élő reménység, amely a nagy vizsga idején csak úgy tud megtartani, ha nem önmagadban, hanem az Ur Jézusban gyökeredzett. Ha reménységed Jézus, akkor rád jöhet a sor, mert az Ő kegyelme minden levizgáztatás közben megtart és szeretettel visz át a nehézségeken.

(Liebstöckl.)

A KERESZT.

*A válladon ott a láthatatlan kereszt,
Rádod, de hiába; tapad rád, nem ereszt.
Értetlen titok ez: a „keskeny út“ titka,
Krisztus nélkül soha nem tiéd a nyitja.
Az ajtódnál figyel az Életnek Ura,
Keresed-e néha, ha roskaszt a sulya?
Szabadul-e lelked hazug káprázattól:
Délbáb örömtől és jajtiszító vágytól? ...*

Bókai Farkas.

A Mester üzeni...

Maté 26/18.

A Mester két tanítványa által üzenete meg kívánságát. Most is a legtöbbször emberek által üzen és így akarja tudomásodra hozni szándékát, tervét, kívánságát, parancsát vagy figyelmeztetését. Vajjon meglátod, észreveszed-e? Ha az embereken keresztül hozzád ér figyelmeztetése, üzenete, nem állasz-e ellent érzékenykedve, sértődötten, hiúságodban megbántva? A Mester üzen és gyermekei számára az élet minden megnyilatkozása egy-egy komoly üzenet.

A Mester üzen, mikor valaki élesen bírál téged. Üzeni, hogy ne akarj az általa kiszabott alázatosság útjáról letérni.

A Mester üzen, ha szeretetlenek hozzád az emberek, hogy csak nála keress és csak ott találhatsz tiszta szeretetet.

A Mester üzen, ha terveidet az emberek áthúzzák. Üzeni, hogy ne magad erőlködj, hanem Őrá hagyatkozz, majd Ő elintézi minden dolgodat.

A Mester üzen, amikor az emberek nyomoruságodban elbagynak. Azt üzeni, hogy Őt is elhagyták és Ő maga akar veled lenni.

Megváltó Jézusod, áldott Mestered mindig üzen, mindig ilyen szent kapcsolatban akar veled lenni. Csak az a kérdés, hogy észreveszed-e, akarod-e és elfogadod-e?

(L. J.)

Az igazi szerencse.

Az első zsolttárban olvassuk, hogy aki Isten törvényében gyönyörködik, az minden munkájában jó szerencsés lesz. Esaiás próféta könyvének 55. részében, a 11. versben pedig ezt olvassuk: „Igy lesz az én beszédem, mely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megeselekszi, amit akarok és szerencsés lesz ott, ahová küldöttem.”

Mi is a szerencse? Mi hívő keresztyének csak azt tarthatjuk szerencsének, amit a Biblia, Isten szent Igéje tart annak. Mi például nem tartjuk szerencsének a patkót, négylevelű lóherét, malacot, a kéményseprővel való találkozást, stb-t, hanem közönséges habonának.

Isten törvényében azonban csak egy gyönyörködhetem, ha ismerem azt. Az emberek minden időben törekedtek ismereteket szerezni, ami jó és szükséges, de mit ér a sok ismeret, ha azt, ami legfontosabb a Szentírás a Bibliát nem ismerik. Sőt annyira ismernem kell a Bibliát, hogy lelkem igazi gyönyörűségévé váljék. Tudjuk, hogy az étel melyet megesszünk, csak akkor táplál bennünket igazán, ha jól megemésztjük. A Biblia igazságai csak akkor lesznek igazán az enyéink, ha azok fe-

lett gondolkodom, ha azok uralják, irányítják életemet.

Van Bibliád? Könyvtáradban sok szép értékes könyv van, de megvan-e a Biblia, a könyvek könyve. Szerény hajlékodbán van néhány könyv, vajjon Biblia van-e? És ha van olvasod-e?

Ha minden munkádban jó szerencsés akarsz lenni, úgy Isten törvénye a Biblia legyen lelkednek gyönyörűsége és ne a hiábavalóságok. *R. M.*

H I R E K

MÁRCIUS 8.-AN házasságot kötöttek Budapesten Mühlberger Herbert és Tessényi Cábriella. A gyülekezet prédikátora, Hecker Ádám, Judás 24. 25. alapján szólott az ifju párhoz, majd pedig a menyasszony atya végezte a liturgiai részt és imádkozott Isten áldásáért az ifju párra. Az ünnepség melegségéhez hozzájárult a német gyülekezet énekkarának egy szép éneke és két diakonissza testvér duettje.

A PREDIKÁTOROK találkozóját kívánatra őszre, szeptember hó elejére halasztottuk el. Akkor a nyiregyházi gyülekezet látja majd vendégül a prédikátorokat. Mindezt azzal a feltételezéssel írjuk, hogy püspökünk más-képpen intézkedni nem fog. Kérjük az Ur áldását ezen tervezett konferenciára.

A MAGYAR EVANGELIUMI orvos szövetség március hóban minden hétfőn este 7 órakor a Szabadság-tér 2 alatti alagsori előadóteremben *lélektani előadásokat* rendezett. Előadások tartattak: Természettudományos lélektan és bibliai lélektan; A lélekelemző irányzatok a biblia fényében; Hypnosis, suggestió és akaratgyógyítás; A börtön lélektana, cím alatt. Ezen tárgyak előadói: dr. Reök János főorvos, vitéz Csia Lajos lelkész, dr. Victor János lelkész, dr. Szalay Károly ideg orvos, dr. Bary Zoltán ügyészési elnökhelyettes igen figyelmes és hálás hallgatókat nyertek. Akik nem részesülhettek abban a kiváltságban, hogy személyesen hallgathatták meg az előadásokat, törekedjenek majd nyomtatásban megszerezni azokat. Napjainkban különös haszonnal jár az ezen kérdésekkel való foglalkozás.

AZ ELMULT HETEKBEN a következő evangelizációkról hallottunk: Dombóváron Zimre prédikátor, a nyiregyházi bokrokban Dobos prédikátor, Budapesten és Györkönyben Hecker Henrik prédikátor evangelizált egy-egy héten át minden este. Az Ur áldása legyen a végzett munkán.

EVANGELIZÁCIÓ SZEGEDEN. Két hetes evangelizáció volt Szegeden, melyet febr. 17—23-ig Zimre Gyula györkönyi és febr. 26-tól márc. 2-ig Hecker Ádám budapesti prédikátorok tartottak.

Áldott napok voltak ezek. Az első héten nagy elhatározások történtek Jézus mellett. Bár nem voltak nagy fellángolások, külsőleg láthatók, de bensőleg annál mélyebben hatott Isten igéje. Sok lélek tett határozott lépést. Mély vágy volt a szivekben, amely minden külső akadályt legyőzött, úgy hogy még a hosszú kilométerek sem akadályozták meg a vágyakozó lelkeket.

A második héten kaptunk világosságot arról, hogy a Szentlélek hogyan vezet bennünket. Ezek a napok mély nyomokat hagytak lelkünkben. Hisszük, hogy az Ur az Ő munkáját Szegeden s környékén győzelmesen viszi előre és adni fog egy nagy ébredést. *K. V.*

HAZATÉRES. Molnár Lászlóné, a kispesti gyülekezet tagja, febr. 22.-én 80 éves korában meghalt. A kispesti közösség, imádkozó buzgó tagját veszítette elköltözött testvérünkben, aki sok szenvedés és megpróbáltatás között hűségesen ragaszkodott Urához, ki bizonyosan szeretettel fogadta örömébe, hogy az, amit a kedves kis Molnár néni hitben látott, az valósággá váljék odaát.

Könyvismertetés.

Károli Gáspár: „A Vizsolyi Biblia Előjáróbeszéde“ című, csinos kiállítású pergament borítású, stilizált kiadvánnyal áldozott az Országos Bethlen Gábor Szövetség a 350 éves vizsolyi Biblia emlékének. Ha már az egész vizsolyi Bibliát nem vehetjük a kezünkbe, ez a füzet megvilágítja azt a századokra kiterjedő szolgálatot, amit Károli Gáspár az evangéliumi keresztyénségnek és az egész magyar nemzetnek teljesített. A füzet ára 50 fillér, megrendelhető a lelkészi hivatalokban, protestáns könyvkereskedésekben, vagy az Országos Bethlen Gábor Szövetség helyiségében, Budapest, IV., Semmelweis-u. 17.

Kiadja: Keresztyén Könyvesház korl. fel. Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Felelős kiadó és szerkesztő:
Tessényi János, Budakeszi, Fő-u. 5.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvár.
Nyomdáért felel: Henczer István.